

Den sidste sag på dagsordenen var:

**8) Forhandling om redegørelse nr. R 3:
Ministeren for nordisk samarbejdes redegørelse af 30. oktober 1996 om det nordiske samarbejde.**

(Redegørelsen anmeldt 30/10 96. Redegørelsen givet 30/10 96. Meddelelse om forhandling 30/10 96).

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Jeg skal ikke komme med mange kommentarer om det forløb, mødet her i salen har fået i dag. Kun den ene bemærkning, at jeg håber, at det varer længe, før det sker igen – for ikke at sige, at det aldrig må ske igen.

Og så vil jeg i øvrigt takke ministeren for den fremsendte redegørelse for det nordiske samarbejde og for, at ministeren på denne måde medvirker til, at vi kan få en drøftelse forud for den årlige session.

I redegørelsen siges det, at det nordiske samarbejde er ét af flere samarbejdsfora for Danmark, og det er der vel næppe nogen der vil bestride, men den nærmere uddybning af, hvad det betyder, finder vi er beskrevet nok så meget gennem, hvad jeg vil kalde regeringens briller.

Vi kan være enige i de positive vurderinger, ministeren giver af samarbejdet, men jeg vil dog føje til, at dette samarbejde er unikt i forhold til andre internationale samarbejdsfora.

Det er unikt på flere felter:

Når det drejer sig om andre internationale eller udenrigspolitiske områder, foregår samarbejdet mellem regeringer, hvorimod det nordiske samarbejde ikke kun baseres på regeringerne; her er parlamentarikerne med som en væsentlig samarbejdsfaktor.

Det er også og måske især unikt i hele sin basis og oprindelse, idet tanken om og inspirationen til et nordisk politisk samarbejde udsprang fra brede folkelige kredse i Norden.

Dette folkelige engagement i det nordiske samarbejde eksisterer fortsat. Alle meningsmålinger viser, at der i de nordiske befolkninger er en meget bred opbakning bag samarbejdet, og at der også er et ønske om, at det videreudvikles, og det er vigtigt at holde sig for øje, for det er en påmindelse om og et krav til politikerne om, at samarbejdet fortsat skal udbygges, sådan at det sætter sig synlige spor i folks hverdag.

Set i denne sammenhæng er vi heller ikke helt enige med ministeren, når det i redegørelsen siges, at det var de store politiske omvæltninger i 1989 og Finlands og Sveriges medlemskab af EU, der var årsagen til den reform af samarbejdet, der nu er gennemført.

Vi er enige, når redegørelsen konstaterer, at samarbejdet i 1980'erne var nået til et slags mætningspunkt, hvorfra det var svært at komme videre. Men årsagen til denne situation var den måde, hvorpå arbejdet blev organiseret: Udgangspunktet for og basis i arbejdet var de nationale delegationer, og målet var en bred konsensus om beslutningerne.

Dette var måske rigtigt i, hvad jeg kan kalde Nordisk Råds barndom og ungdom, da man skulle gennemføre de oplagte reformer, som alle kunne være enige om. Men i dag, hvor verden er blevet langt mere kompliceret, og hvor der skal tages beslutninger, som i langt højere grad skiller partierne, er det meningsløst, og det var denne situation, Nordisk Råd tog konsekvensen af, og derfor ændrede rådet sit arbejds- og regelsæt, så partigrupperne nu er det bærende element i arbejdet.

Hermed er der åbnet op for en videreudvikling af og en fordybelse i samarbejdet, fordi det ikke længere er nationale delegationer, der mødes, men parlamentarikere, som på tværs af landegrænserne arbejder sammen med politiske meningsfæller både for at styrke det interne nordiske samarbejde og for at drøfte Nordens forhold til nærområderne og det øvrige Europa. Og i denne situation påhviler der parlamentarikerne og partigrupperne et meget stort ansvar for at få nyordningen til at fungere.

Det er oplagt, at de internationale begivenheder, som nævnes i redegørelsen, har spillet ind i nyorganiseringen af Nordisk Råd – jeg tænker her på de tre såkaldte søjler – men vi finder det vigtigt, at Norden ikke giver det signal fra sig, at vi nu er et halehæng til Europa, og at vi derfor må indrette os efter de forventninger, der stilles til os udefra.

Norden er ikke et alternativ til Europa, men en del af Europa. I et moderne samfund kan man ikke isolere sig, og påvirkninger kender ikke landegrænser. Derfor er spørgsmålet så at sige, om vi skal lade udviklingen ske med os eller vi selv skal påvirke den.

I vore lande har vi opbygget samfund, som på mange måder adskiller sig fra samfundene i de syd- og mellemeuropæiske lande. Det gælder vores samfunds- og menneskesyn og vores vel-